

Jan Urban: Z bílého koně Bílý lev. O vzdalujících se světech české reality a politiky

Miloš Zeman slavnostně otevírá opravenou bránu v Lánech. Foto: David Malik / CNC / Profimedia

KOMENTÁŘ. Dnešní nacionální socialista a bývalý komunista, sociální demokrat, prezident, předseda ČSSD, premiér a něco jako prognostik Miloš Zeman byl poslanci vládních stran jednomyslně navržen na udělení nejvyššího státního vyznamenání Řád Bílého lva. Je to stejně směšné, jako smutné.

A je to i ilustrace hloubky nedůstojnosti a bezpaměti českých kvazipolitiků, kteří v zájmu jednoho trapného naschválu vůči současnému prezidentovi zapomenou na dvacet let masivní korupce Zemanova okolí, jeho opilství, destrukci pokusů o slušnou a konstruktivní českou levici, ovlivňování justice, podlézání Rusku a Číně či otevřené vyhrožování nepoddajným podnikatelům, politikům či novinářům.

Nebo snad nikdo z nich nepamatuje jeho přezdívku "Mlha", kterou Zeman dostal od gangsterů kolem Františka Mrázka, kamaráda Zemanova nejbližšího poradce Miroslava Šloufa?

Zapomněli na jeho skandály z dob privatizace? Jednání v rakouském klášteře v Melku v roce 2000, ve kterém z jednání vyhnal českou delegaci včetně expertů, aby se s rakouským kancléřem Schüsslelem "mezi čtyřma očima" dohodl o jaderné elektrárně Temelín?

Po několika hodinách tohoto "jednání" mu museli u zadního vchodu pomáhat do auta, aby jeho potáčení nezahledli novináři. Parlament ve slušné demokratické zemi by ho dávno musel volat k zodpovědnosti. Většina toho českého chce ale Zemana, jednoho ze dvou největších ochránců korupce v polistopadových dějinách země (tím druhým je, samozřejmě, Václav Klaus), vyznamenat.

Před třinácti lety autor tohoto textu Miloše Zemana veřejně [vyzval](#), aby se ho odvážil zažalovat, pokud cokoliv, co o něm napsal, nebylo pravdivé. Nevážil se dodnes. Z bílého koně české korupce a Ruska by se tedy měl z vůle vládních poslanců a jejich šéfů stát "Bílý lev".

Společný jazyk a kultura mohou vytvořit jen obraz národa, ale ne národ sám.

Cesta ke konfliktu

Paralelní světy skutečnosti a české politiky se od sebe jen dále a dále vzdalují. Politika mimo realitu, jak známo z historie, nemá žádný korektiv a vždy nahrazuje schopnost racionální analýzy fixací na ideologii a moc za každou cenu. Dříve nebo později to vždy znamená konflikt.

Ještě nikdy nebyla polarizace české společenské (ne)diskuse tak hluboká, plytká a ideologická jako dnes. Příčiny této nedospělosti jsou převážně historické. Demokratická "politika" v českém pojetí asi nikdy od roku 1918 nepochopila podstatu parlamentarismu, tedy nikdy nekončící prolínání povinnosti se dohodnout a věčného sblížování (aproximace) společně uznávaných pravidel a hodnot.

České (moravské, slezské a občanské) společenství se taktéž nikdy za tu dobu nepropracovalo k pozitivnímu "národnímu programu", který by určoval mantinely a dobré způsoby společenské diskuse, společného chápání historie a z ní vyplývajících hodnot státnosti.

Společný jazyk a kultura mohou vytvořit jen obraz národa, ale ne národ sám. Ten vzniká, až uvědoměním si potřeby pozitivního programu a nepotřebnosti berliček v podobě obrazu věčných nepřátel a vymyšlených dějin.

České společenství je z tohoto pohledu národem nedopečeným, ochotným i dnes zapírat vinu a v minulosti věznit, a dokonce vraždit, opravdové hrdiny svých dějin, jako byli českoslovenští letci v britské Royal Air Force, vojáci Obrněné brigády, stejně jako čeští a sudetoněmečtí odbojáři doma, političtí vězni, vyhnaní sedláci a všichni, kdo se postavili proti nespravedlnosti.

Sněmovna tlachá celý den o sudetoněmeckém sjezdu v Brně, ale nezajímá ji, že bývalý prezident Klaus a sněmovní šéf Okamura jedou koncem června řečnit na konferenci německé extrémistické strany AfD.

Proto je logické, že bez skutečné proměny a pojmenování lží po roce 1989 přibývalo v „nové“ české politice prolhaných a korumpovatelných, kteří sobecky vytvořili stát, politiku a ochranný systém státního zastupitelství, soudů a policie ne k obraně právního státu a práv občanů, ale k ochraně svých majetků a privilegií.

Důkazem budiž nepoměr mezi „politiky“, kteří přes víc než dostačující podezření z korupce nikdy nebyli postiženi, a desítkami policistů, kteří raději odešli, nebo „byli odejiti“, aby korupci nikdo nerušil. Nebo jsou málo výmluvné případy nedávných odchodů protikorupčních státních zástupců Adama Bašného či Petry Lastovecké?

Svoboda slova podle NSDAP

Poslance a vládu nic z toho nezajímá. Sněmovna tlachá celý den o sudetoněmeckém sjezdu v Brně, ale nezajímá ji, že bývalý prezident Klaus a sněmovní šéf Okamura jedou koncem června řečnit na konferenci německé extrémistické strany AfD.

Budou mluvit o „svobodě slova“, a pranic jim nevadí, že jejich hostitelé z AfD svolali svoji konferenci v Bundestagu jako ideový úvod celostátního sjezdu strany, svolaného tak nějak náhodou do východoněmeckého Erfurtu. Odehraje se na den přesně na sté výročí prvního celostátního sjezdu nacistické NSDAP v nedalekém Výmaru.

Vládní poslance tohle nezajímá. Důležitější je pro ně zlikvidovat nezávislost veřejnoprávního rozhlasu a televize. Nezajímá je „třídní boj“ a čistky prováděné nedovzdělanými motoristickými předáky na ministerstvu životního prostředí, ani čistky expertů na Úřadu vlády.

A, samozřejmě, o to důležitější je pro ně navrhnout nejvyšší státní vyznamenání pro jednoho z nejzbytečnějších a nejnemravnějších mluvčů polistopadové politiky.

Jak snadné je v takové chvíli připomenout Olivera Cromwella, který 20. dubna roku 1653 v doprovodu svých „železnobokých“ nakráčel do tehdy podobně zbytečného britského parlamentu a všechny poslance bez okolků vyhnal.

Na konci svojí slavné krátké řeči pronesl: „Jste hnusně odporní celému národu. Byli jste sem lidem pověřeni pro nápravu křivd, což naplníte svým odchodem! Takže! Seberte si své saky paky a zavřete za sebou dveře. Ve jménu Božím, táhněte!“

Emoce je jasná a v mnohém platná i dnes. „Byli jste sem lidem pověřeni pro nápravu křivd“, ale vykašlali jste se na to. Otázkou pro českého voliče o necelá čtyři století později by tedy mělo být, zda volí stranu či poslance podle ideologických blábolů, nebo podle jejich charakteru a práce.

A jestli je stejný volič ochoten měřit výkon jím zvolených po celou dobu v souladu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Zdá se to naivní? Pak si nestěžujte na prezidenty opilé pod obraz, rozbujelou korupci a přesvědčení, že „všichni kradou“.

